

ODVJETNIK
Đorđe Perković
Zagrebačka 16, Rijeka
Mob: 099/3138981
E-mail: odvj.perkovic@gmail.com

VISOKOM TRGOVAČKOM SUDU

putem

TRGOVAČKOG SUDA U RIJECI

Poslovni broj: Povrv-84/2024

Tužitelj: STRABAG d.o.o.
Ulica Petra Hektorovića 2, Zagreb
OIB: 74971361430

Tuženik: INOX 1 d.o.o.
Zagrebačka 16, Rijeka
OIB: 41992427783
zastupano po Đorđu Perkoviću, odvjetniku u
Rijeci

Ž A L B A

- protiv presude Trgovačkog suda u Rijeci od 6. listopada 2025.-

I. Protiv presude Trgovačkog suda u Rijeci pod uvodno naznačenim brojem od 6. listopada 2025. godine, u otvorenom žalbenom roku, tuženik izjavljuje žalbu pobijajući isto u cijelosti zbog:

- bitne povrede odredaba parničnog postupka,
- pogrešne primjene materijalnog prava,
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Presuda u ovom predmetu sadrži bitne povrede odredaba parničnog postupka i to povredu iz članka 354. stavka 2. točke 11. Zakona o parničnom postupku, odnosno ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, proturječi sama sebi i razlozima presude, ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama te je sud u istoj pogrešno primijenio odredbe materijalnog prava.

Tuženik ističe kako je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio i pozvao se na činjenično stanje u obrazloženju presude, a koje činjenice uopće nisu bitne za rješavanje ove pravne stvari.

U obrazloženju se više puta navodi da je nesporno da bi tužitelj raskinuo predmetni ugovor, a iz samog ugovora je razvidno da je ugovor prestao protekom roka.

Tuženik je u više navrata istaknuo da je tužitelj bio u zakašnjenju sa svojim radovima pa stoga tuženika nije na vrijeme uveo u posao, odnosno uveo ga je u posao s bitnim zakašnjenjem.

Tuženik objektivno nije mogao izvršiti svoje radove zbog kašnjenja tužitelja.

Kašnjenje tužitelja je bilo moguće utvrditi jedino uvidom u terminski plan gradilišta i građevinski dnevnik. Kako sud nije pribavio navedenu traženu dokumentaciju, činjenično stanje je ostalo neutvrđeno.

Na temelju pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja sud je pogrešno primijenio odredbe materijalnog prava, a čime je počinio povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354. ZPP-a.

II. Tuženik je na pripremnom ročištu predložio provesti dokaz uvidom u navedenu dokumentaciju, međutim prvostupanjski sud je raspravnim rješenjem od 10. rujna 2025. godine odbio taj dokazni prijedlog kao suvišan.

Tuženik je tijekom postupka predložio niz dokaza kojima dokazuje da tužiteljeva tražbina nije osnovana ni djelomično ni u cijelosti.

Posebice je istakao da je tužitelju predao bankovnu garanciju za avansno plaćanje koju tužitelj nije protestirao u za to predviđenom roku, a očigledno iz razloga što je tuženik odradio dovoljno posla kojim bi se rasknjižio avans koji je zaprimio, stoga je potpuno netočno utvrđenje suda da je tuženik imao problema sa ishođenjem garancije, čak je nesporno među strankama da je tuženik predao garanciju za avans koja je prestala važiti istekom roka.

Ugovor na koji se poziva tužitelj je također istekao istog dana kao i važenje garancije, a nakon toga su stranke pristupile novim pregovorima, a sve obzirom da se situacija na tržištu, notorno, promijenila da su sve cijene radova poskupjele u znatnim postotcima.

Netočno je utvrđenje suda da je tuženik kasnio sa izvođenjem svojih radova jer to se kosi sa osnovnom građevinskom logikom koja egzaktno nalaže da se najprije izvode građevinski radovi, a nakon toga obrtnički. Tuženikov posao je izvođenje završnih radova tek kada bi mu tužitelj i drugi kooperanti omogućili pristup tim radovima nakon što gradilište bude u dovoljnoj građevinskoj mjeri pripremljeno za završne radove.

Tužitelj je znatno kasnio, na koju okolnost je tuženik predložio dokaz uvidom u građevinski dnevnik i terminski plan gradilišta, a tuženik nije bio u poslovnoj situaciji kao mali izvođač određivati pravila tužitelju koji je glavni izvođač te notorno monopolist na tom tržištu.

Nadalje, sukladno članku 492.a Zakona o parničnom postupku, u postupku pred trgovačkim sudovima sud će, u pravilu, utvrditi odlučne činjenice na temelju isprava.

Dakle, osim što je zbog odbijanja provedbe tuženikovih dokaznih prijedloga činjenično stanje ostalo pogrešno i nepotpuno utvrđeno, prvostupanjski sud čini povredu odredaba parničnog postupka kada odlučne činjenice temelji isključivo na personalnim dokazima.

III. U odnosu na potraživanje s osnova ugovorne kazne, tuženik ističe kako je tužitelj bio u zakašnjenju te da se ne može obračunavati ugovorna kazna za neizvršenje financijske obveze.

Sukladno odredbi čl. 350. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, vjerovnik i dužnik mogu ugovoriti da će dužnik platiti vjerovniku određeni novčani iznos ili pribaviti neku drugu materijalnu korist ako ne ispuni svoju obvezu ili zakasni s njezinim ispunjenjem ili ako je neuredno ispuni. U konkretnom slučaju, stranke su ugovorile ugovornu kaznu radi zakašnjenja u izvođenju radova koje se tuženik obvezao izvesti.

Ugovorna kazna ima značaj akcesornog sporazuma i dijeli pravnu sudbinu glavne obveze na čije se osiguranje ona odnosi, a s obzirom na to da je ispunjenje ugovora moguće tražiti ako ugovor postoji, onda u slučaju da je ugovor istekao nema mogućnosti ostvarivanja ni prava na ugovornu kaznu.

Istekom ugovora prestaje svrha zbog koje je ugovorna kazna bila ugovorena, budući da je ugovorna kazna sredstvo osiguranja ispunjenja obveza iz ugovora, pa tužitelj nema pravo tražiti plaćanje ugovorne kazne.

Vjerovnik ugovornu kaznu za zakašnjenje može utužiti isključivo uz zahtjev za ispunjenje ugovora, ali ne i samostalno (čl. 353. st. 4. ZOO-a). Oba zahtjeva se kumuliraju, što međutim ne znači da vjerovnik mora ostvarivati oba prava.

Dakle, vjerovnik u takvom slučaju može zahtijevati samo ispunjenje ugovora, a ne i ugovornu kaznu; u obratnom slučaju vjerovnik ne može samostalno utužiti samo ugovornu kaznu, već to može učiniti jedino uz zahtjev za ispunjenje ugovora (tako i u odlukama VS RH Revt-358/2016 i Revt-166/2010 i VTS RH PŽ-4546/22 od 26.4.23. i VTS PŽ-3896/23 od 29.1.24.).

U protivnom, ako vjerovnik pored ugovorne kazne ugovorene zbog zakašnjenja ne zahtijeva i ispunjenje obveze, tada bi se zapravo radilo o ugovornoj kazni zbog neispunjenja obveze, a to stranke nisu

ugovorile. Tužitelj je u takvoj situaciji ugovornu kaznu utužio samostalno bez istovremenog zahtjeva za ispunjenje obveze, što je protivno zakonskom pravu vjerovnika iz čl. 353. st. 4. ZOO-a.

Stoga je i iz navedenog razloga neosnovan zahtjev za osiguranje tražbine tužitelja po osnovi ugovorne kazne u iznosu od 26.795,22 EUR, a kako je to i prvostupanjski sud utvrdio u rješenju o prethodnoj mjeri od 7. travnja 2025. godine.

IV. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže da se usvoji njegova žalba, preinači presuda na način da se u cijelosti ukine platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi, a podredno da se predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno postupanje.

U Rijeci, 20. listopada 2025.g.

Tuženik, p.p.

Tuženik potražuje trošak:

- sastav žalbe.....	1.250,00 EUR
PDV 25%.....	312,50 EUR